

Tyskland fann svensk-finska samgåendeplanen inopportun

Svenska UD redogör för förberedelser och sonderingar

Med anledning av att i Finlands Blå-vita bok II vissa aktstycken publicerats, vilka beröra framkomna planer på ett försvars- och utrikespolitiskt samgående mellan Sverige och Finland, meddelar utrikesdepartementet:

Under de över Stockholm förmedlade finsk-ryska fredsförhandlingarna berördes vid ett par tillfällen mellan svenska och finska regeringarna frågan om ett försvarsförbund mellan Sverige och Finland. Dåvarande finske utrikesministern Tanner upptog saken vid ett besök hos statsminister Hansson i februari 1940, och denne förklarade sig då beredd att diskutera frågan om ett försvarsförbund utan att kunna binda sig i fråga om ett slutligt ställningstagande. Finska regeringen ställde senare i samband med antagandet av de ryska fredsvillkoren till svenska regeringen frågan, hurvida den vore beredd att undersöka möjligheterna för ett försvarsförbund efter krigets slut, vilken fråga besvarades jakande. Samma fråga riktades även till norska regeringen, som också förklarade sig intresserad.

Försvarsförbundstanken väckte emellertid motstånd i Moskva. Den 16 mars framhölls vid ett samtal med Sveriges minister därstädes det dåliga intryck, som sovjetregeringen fått genom ett av norske stortingspresidenten Hambro ett par dagar tidigare gjort uttalande, vilket uppfattats som uttryck för revaschtankar i Norden. Samtidigt hade sovjetregeringen emottagit rapport om planerna på ett försvarsförbund. Ett dylikt komme enligt sovjetregeringens uppfattning att stå i strid med svenska och norska regeringarnas neutralitetspolitik och kunde f. ö. endast tänkas vara riktat mot Sovjetunionen. Från svensk sida genmälades, att det ifrågasatta förbundet vore ett rent defensivt förbund, som ingalunda skulle strida mot neutralitetspolitiken utan tvärtom ansåga att stärka grundsatsen om neutralitetens upprätthållande åt alla håll. Svenska regeringen komme icke att inlåta sig på något fördrag, som vore riktat mot Sovjetunionen.

I den redogörelse för Sovjetunionens

samma tid påbörjades preliminärt och under hand vederbörliga sonderingar. För Sovjetunionens del visade det sig, att reaktionen inför tanken på ett närmare svensk-finskt samgående även i denna form var densamma som gentemot försvarsförbundstanken under mars. Sovjetregeringens misstro kunde tydligen icke rubbas. I Finlands Blå-vita bok har redan offentliggjorts en rapport från Finlands minister i Moskva rörande det meddelande, som han från Sovjetregeringens sida mottog 6 dec. För sammanhangets skull må rapporten här citeras: "Kommissarie Molotov kallade mig 6/12 kl. halv ett på natten till Kreml och sade, att han hade att lämna mig två meddelanden, som han läste från ett papper, vilket han på begäran lämnade mig. Det ena meddelandet var som följer:

Rådsregeringen har från sitt Stockholmssändebud M:me Kollontay, erhållit en uppgift, som lämnats henne av utrikesminister Günther och Finlands sändebud Wasastjerna, och som innehöll att man förberedde ett avtal om att underordna Finlands utrikespolitik Stockholm samt att Finlands utrikespolitik hädanefter icke komme att ledas av Helsingfors utan av Stockholm. Rådsregeringen anser att ett sådant läge, om det verkligen komme till stånd i förhållandena mellan Helsingfors och Stockholm, skulle innebära en likvidering av fredsfördraget mellan Sovjetunionen och Finland, ty enligt detta fördrag är Sovjetunionens kontrahent icke ett i vasallförhållande stående Finland — utan möjlighet att svara för uppfyllande av fördraget — utan den självständiga staten Finland, som har en egen utrikespolitik och som förmår svara för sina i nämnda fördrag åtagna förpliktelser.

Sovjetregeringen uppmanar Finlands regering att överväga allt det ovan sagda och betänka till vilka följder ett sådant avtal skulle leda om det inginges med vilken utländsk makt som helst, däri inberäknat Sverige.

Paasikivi.»

**Svensk démarche i Moskva
14 december**

Med anledning härav erhöi svenska

utrikespolitisk, som 29 mars iattnades inför Sovjetunionens högsta råd, framhölls ånyo sovjetregeringens ståndpunkt till det planerade försvarsförbundet. Herr Molotov uttalade därvid en varning mot de försök att kränka det med Finland just ingångna fredsfördraget, vilka gjorts av vissa kretsar i Finland, Sverige och Norge under förevändning att skapa ett militärt försvarsförbund mellan dessa länder. Bildandet av ett sådant försvarsförbund med Finland som deltagare skulle icke blott strida mot art. 3 i fredsfördraget utan även mot fredsfördraget i dess helhet, vilket definitivt fastställde den rysk-finska gränsen.

Försvarsförbundstanken utvidgades

I Finland ställde man sig i detta läge t. v. avvaktande och ej heller här togs under dessa förhållanden något initiativ. Genom händelserna 9 april måste givetvis tanken på ett trestatsförbund förfalla. Intresset för ett svenskt-finskt samgående fortlevde emellertid. Under trycket av den spänning, som i juli och augusti rådde i de finsk-ryska förbindelserna, manifesterades från finsk sida detta intresse med förnyad styrka. En avspänning inträdde visserligen mellan Finland och Sovjetunionen, men under september och oktober återkom man till tanken på ett närmare samgående, denna gång avseende ej blott försvarspolitiken utan även som en förutsättning härför utrikespolitiken och vissa ekonomiska områden. Genom att på detta sätt utvidga förbundstanken borde den icke blott vara lättare att förverkliga för de båda länderna själva, utan därigenom borde också utanför Norden, och på särskilt i Moskva, större förståelse kunna vinnas för den uppriktiga fredsvilja, som låg till grund för densamma. Frågan diskuterades till en början under hand, men i slutet av oktober kunde konstateras, att båda regeringarna voro villiga att upptaga saken till prövning. Man var överens om att avsikten härmed var att särskilt med tanke på Finlands utsatta läge söka skapa ökad stabilitet och trygghet för fortsatt fred på grundval av gällande fördrag. En förutsättning skulle följaktligen vara, att man på förhand kunde vinna visshet om att planerna ej skulle föranleda svårigheter med vare sig Sovjetunionen eller Tyskland. Innan klarhet vunnits härom, skulle ingenting vidare åtgöras.

Rådplägning med utrikesnämnden 5 nov. 1940.

De 5 nov. ägde rådplägning rum med utrikesnämnden i detta ämne. Vid

med anledning därav erhöll svenske ministern i Moskva instruktion att muntligen framföra följande: Svenska regeringen hade tagit under övervägande att föreslå finska regeringen upptagande av en diskussion om ett närmare samarbete mellan Sverige och Finland, varvid även kunde bli fråga om att koordinera de båda ländernas utrikes- och försvarspolitik. Utgångspunkten för dessa överväganden hade varit, att det även för Sverige vore önskvärt att ernå en stabilisering av Finlands läge på basis av status quo, bland annat det i Moskva 12 mars slutna fredsfördraget. Ett sådant samarbete skulle ha till konsekvens, att en garanti vunnas för att även Finland ämnade och önskade gentemot Sovjetunionen följa den politik av ömsesidig vänskap, som bestod mellan Sovjetunionen och Sverige och som orubbligt fasthölls av svenska regeringen. Enligt dennas uppfattning skulle härigenom främjas en politisk utveckling i Norden överensstämmande med Sovjetregeringens inställning. En förutsättning vore att förståelse för tanken skulle vinnas även i Berlin. Denna sida av frågan hade ännu icke undersökts. Det hade icke kunnat bli fråga om att något av de båda samverkande länderna skulle avhända sig ansvaret för de förpliktelser, som det iklätt sig gentemot andra länder.

Ministern anmodades därjämte att, om han funne påkallat, låta förstå att de överväganden, som svenska regeringen haft rörande frågan, icke lett till framläggande av några förslag och att dittills icke företagits något i saken. Man komme icke heller att göra detta, förrän klarhet vunnits om att varken i Berlin eller Moskva föreläge något missförstånd om tankens innebörd.

Den sålunda anbefallda démarchen verkställdes 14 dec. Till svar hänvisades från sovjetregeringens sida till det ovan anförda, några dagar tidigare lämnade meddelandet till finske ministern såsom utgörande sovjetregeringens klara ställningstagande till frågan om ett ökat utrikes- och försvarspolitiskt samarbete mellan Sverige och Finland.

De upplysningar, som lämnades Tyskland rörande de svensk-finska planerna, besvarades med ett tillkännagivande av att det enligt tysk uppfattning vore inopportunt att i rådande läge söka förverkliga denna tanke med hänsyn till Finlands ömtåliga förhållande till Sovjetunionen.

Med anledning av den kännedom, som sålunda vunnits rörande de närmast berörda stormakternas inställning, begärdes från svensk sida i början av januari upplysning rörande den

då ombildade finska regeringens ställning till frågan i det rådande läget. Till svar härpå meddelades i mitten av månaden, att tanken intresserade Finlands regering men tydligen måste lämnas vilande, då vissa utrikespolitiska förutsättningar icke i dåvarande stund vore för handen. Finlands regering ville i detta sammanhang med tillfredsställelse konstatera att svenska regeringen lätit sovjetregeringen förstå, att Sverige betraktade existensen av ett självständigt Finland som ett svenskt intresse av första rang.

Efter denna tidpunkt har intet ytterligare förekommit i frågan.

ngt deras roua asikt fortjände
omshistorie 2014
fasttagna och för all framtid beröva-
de möjligheten att öppna sina mun-
nar och utsä osämja mot vänligt sin-
nade stater? Nej, ingalunda. Deras
beteende höjdes då till skyarna av en
enig "arbetarpress". De tjänade sina
sporrar då, dessa herrar. De gingo
sedan från klarhet till klarhet. De

KAMRATER!

Sätt en ära i att Eder
formation då och då
synes

DÄR VI KÄMPA!

mokratpartiet ha aldrig haft tillfälle
att skapa sig en egen mening, en me-
ning som stämmer överens med de
bästa inom dem själva och deras nor-
diska kynne. Nej, de ha fått sin
skådning preparerad av sina s. k. le-
dare. Själva hade de kanske ej tid at
fördjupa sig i problemen och blev
ett lätt byte för demagogiska politi-
ker. De hade förtroende för ledarskil-
tet, som i och genom fackförening-
väsendet visat sig föra deras kam-
för en förbättrad levnadsstandard
med den äran, men som i politiskt
avseende skändligen bedragit dem
och fört dem vilse i internationalis-
mens och judiska dogmatikers villo-
läror.

Tidigare propagerade således dessa
judedemokrater för pacifismen och
då måste alla dessa präktiga svenskar
ta avstånd från det som de i sitt in-
nersta alltid måst ha känt som sin
högsta rätt: viljan att med vapen i
hand få försvara sitt fosterland. Nu
åter blåser en tillfällig försvarsvind
i dessa marxistiska kretsar, uppkom-
men av det världspolitiska läget, och
så får massan order att följa med.

Ur detta tanke-slaveri måste sven-
ska folket befrias. I vår frihetskamp
sätta vi också värnandet av tanke-
friheten som ett av våra främsta mål.

Erdu.

gruppens be- 'ad.

Han höll s. ord till de tyska ar-
betarna. Han befriade dem från jude-
oket, han gjorde dem till människor.
*Han levde som han lärde, och något
sådant hade man ej tidigare skådat i
denna världen. Han skilde sig avse-
värt från alla tidigare skådade arbe-
tarledare. Han blev en arbetarledare
utan citationstecken!* Kort sagt, han
blev farlig för den konstifika rörelse,
som bär den skämtsamma beteck-
ningen "socialdemokrati". Med alla
medel skulle en sådan förmåten indi-
vid stoppas.

Myten nr 1 om Hitlers arbetarfi-
entlighet börjar mer och mer, alltef-
tersom socialdemokratin i Europa
börjar gå kräftgången, att bli blott
och bart vad den borde vara: en myt.
All världens socialdemokrati började
ana oråd, att de välfyllda köttgrytor-
na kanske en dag skulle komma att
försvinna. De sammängaddade sig
med frimureriet och judendomen i ett
lögnaktigt fälttåg mot Tredje Riket.
Luften kring vårt jordklot genljöd av
förbannelser mot den djärve, som i
handling åstadkommit allt det demo-
kraterna möjligen i teori tänkt sig
men aldrig i praktiken dugt till att
realisera. Denne farlige man skulle
stoppas. Buss på honom bara, hel-
kopplet!

Varje människa med förmåga att
tänka fritt kunde genom judepressen
bilda sig en uppfattning om en sak
nämligen vart det hela barkade hän.
Hade man dessutom förmågan att lä-
sa mellan raderna stod det klart redan
när Hitler stutit en tid vid makten:
*här stundar demokratins judiska
hämndkrig.*

I allt har Hitler lärt av historien.
Det gamla ordspråket: om du vill
fred, rusta dig för krig; omsatte han
i praktiken och det på ett sätt som
förtagit de flesta europeiska länder
lusten att för långa tider framtät läg-
ga sin näsa i Tysklands angeligen-
heter.

I mångt och mycket stod Bismarck
som förebilden, och lärme sådan kan-
de man ju ha. Bismarcks gamla tes:
Fred med Ryssland, och Tyskland går
aldrig under, omsatte han också i
praktiken. Till "demokratiens" stora
förskräckelse behagade Hitler före-
komma de engelska och franska di-
plomater och judeiakejer, som sprun-

Detta var västmakternas första för-
passande av omhållbussen (det andra
kom i Norge).

Det såg nästan ut som om de de-
mokratiska köttgrytorna voro på väg
att försvinna på allvar.

Det stora kriget man önskat men
förberett på ett äkta demokratiskt
slarvigt sätt, enär västmakterna litat
mera på alla "tyska" semigranter och
på sina odugliga och blinda ambassa-
dörer och militärattachéer i Berlin än
på verkligheten, kom så igång. T.o.m
det asiatiska jätteriket inser väl nu
att det inte är hälsosamt att ha Hitler
till fiende. Vilka medgivanden Hitler
kan ha lämnat Stalin vid deras icke-
angreppspakts underskrivande kom-
mer att bli förborgat i decennier in-
nan detta krigs akter bli allmänt till-
gängliga.

Ryssen, opålitlig i politik, har väl
troligen gått utom ramen för den i
Moskva undertecknade paktens med
Tyskland. Det framprovocerade över-
fallet på det lilla fria Finland, arbet-
samhetens och förnöjsamhetens land,
väckte över hela världen, säkert ock-
så i Tyskland, berättigad avsky, i
Sverige kanske mer än i något annat
land, besläktade som vi med blod-
och vänskapsband voro med den så
rätt överfallne.

Då skedde undret. Det gick nämligen
så långt att t.o.m. den svenska
socialdemokratin blev Finlandsvänlig.
"Über nacht", så att säga!

Per Albin Hanssons Sverige hade
väl i mångt och mycket under de se-
naste åren kommit till en annan och
mera riktig uppfattning av "arbetar-
mördaren" Mannerheim, men den
plötsliga omsvängning, som ägde rum
hösten 1939, var den väl äkta, var
den också en hjärtats omvändelse?
Den stora ryska arbetarstaten där-
borta i öster, var den kanske då ing-
en mönsterstat? Var den rent av så-
dan som den "vita" delen av Sveriges
befolkning en gång år 1918 hade
framställt den? Voro de frivilliga,
som i 20 år här hemma förföljts för
sin tro på det vita Finlands seger, vo-
ro de ändå martyrer när allt kom till
kritan? Svaret på dessa frågor har
väl vid det här laget gett sig självt.
Vilket ej kan sägas om Per Albins
omsvängning. Detta svar får han här
i form av en hövlig fråga: Om Hitler

- den gamla judisk-kapitalistiska världsordningen, som värdesätter männi-
skan efter inkomst och samhällsställning;
- det arbetar- och bondefientliga — av demokratin benådade — storbanks-
och bolagsväldet;
- det nu rådande utplundringssystemet av svenska småföretagare och nä-
ringsidkare;
- det demokratiska styrelsesättet och partiväsendet, som icke längre repre-
senterar folkviljan utan socialdemokratisk partidiktatur;
- det judisk-demokratiska åsiktsmonopol, som genom en besoldad tidnings-
press förfalskar folkmeningen;
- den av demokratin befrämjade ansvarslösheten, folkfördummelsen, moral-
upplösningen och andliga nivelleringen genom veckopress och radio.

Vi kämpa för

- en svensk nyordning — icke i utländska stormakters intresse utan i vårt
eget svenska folks;
- ett fritt och självständigt Sverige och ett framtida enigt Norden, i sam-
arbete med alla från den judiska "världsdemokratin" befriade folk;
- ett välorganiserat näringsliv, grundat på enskild men statsreglerad före-
tagsamhet;
- ett socialistiskt samhälle, grundat på folkgemenskap, ordning och rättvisa
— de arbetandes eget fosterland;
- en målmedveten och förutseende statsledning och en bättre folkrepresen-
tation, bildad av de obligatoriska närings- och fackförbunden;
- en välorganiserad och stark försvarsmakt med den praktiska trupptjäns-
ten och ledarförmågan som första villkor för officersbefordran;
- en målmedveten folkuppfostran till karaktärsfasthet, fysisk och andlig
hälsa, fosterlandskärlek och raslig förnyelsevilja;
- kort sagt: en samhällsordning för plikmedvetna män och kvinnor, för väl-
stånd åt barnrika, nordiska familjer!

Vill du detsamma?

Bliv då soldat i

